යෝජිත නව ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් මුදල් හා ජනමාධ්‍ය අමාත්‍ය මංගල සමරවීර මහතා **2017** ඔක්තෝබර් මස **31** වන දින පාර්ලිමේන්තුවේ දි කළ ප්‍රකාශය.

මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී ඩලස් අලහප්පෙරුම මන්ත්‍රීතුමා තමන්ගෙ කතාව මුල දී අහනව ඇහුණ රටට ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය ද කියල. ඇත්ත වශයෙන් ම අද රටට ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය ද කියල අහන මේ ඩලස් අලහප්පෙරුම මන්ත්‍රීතුමා ම තමයි 1995 සුදු නෙළුම් ව්‍යාපාරයේ ක්‍රියාකාරී සාමාජිකයෙක් හැටියට නාලන්ද එල්ලාවල මන්ත්‍රීතුමන්ල එක්ක ඩිලාන් පෙරේරා නියෝජ්‍ය ඇමැතිතුමන්ල එක්ක ගමින් ගමට ගියා රටට ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍යයි කියල. ඇත්ත වශයෙන් ම නිකන්ම ව්‍යවස්ථාවක් නෙවෙයි මම හිතන හැටියට මේ තියෙන ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතටත් වඩා ඉතාම ප්‍රගතිශීලි ව්‍යවස්ථාවක්. මෙතුමා ගමින්ගමට ගියේ ඒකීය කියන වචනෙත් අයින් කරල අපි එක්සත් කියන වචනෙත් දාපු ව්‍යවස්ථාවක් වෙනුවෙන්. එතුමා ගමින් ගමට ගියේ පොලිස් බලතල දෙන්න කියන ව්‍යවස්ථාවක් ඉඩම් බලතල දෙන්න කියන ව්‍යවස්ථාවක් අරගෙන.

ඔබතුමා අවුරුද් 20ක් ලස්සන වචනවලින් විතරක් දේශපාලනය කරල තියෙනවා. හැබැයි කරුණා කරල මේ යුගයේ දැවෙන ප්‍රශ්නයේ දී ලස්සන වචන ටිකක් දාල පැනල යන්න එපයි කියල මම ඔබතුමාගෙන් ඉල්ලනවා.

“කුමන ආකාරයකින් බැලුවත් ශ්‍රී ලංකාවේ ඉතාමත් බැරෑරුම් ප්‍රශ්නය හැටියට තියෙන්නේ ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයයි. ඇතැම් අයගේ අදහස අනුව ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයක් නෑ. මනඃකල්පිතව සිතින් මවාගත් ප්‍රශ්නයක් විසඳීමට ගැටලුවක් නැති තැනක ගැටලුවක් ඇති කොට කෘතිම වශයෙන් තමන්ගේ සිතින් ඇතිකරන ලද ගැටළුවක් සමථයකට පත් කිරීම මේ ප්‍රයත්නයේ අරමුණ වී ඇත්තේය යන්න ඔවුන්ගේ අදහස වී තිබෙනවා. එහෙත් යම් තරමක හෝ බුද්ධියක් තිබෙන, යථාර්තය අවබෝධ කර ගැනීමට අවම ශක්තියක් හෝ තිබෙන කිසිම පුද්ගලයෙකුට විශ්වාස කරන්න පුළුවන්ද ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයක් අද රටේ නෑ

කියලා.” මේ මම නෙවෙයි කියන්නෙ. මේ මගේ කතාවෙ කොටසක් නෙවෙයි. මේ කියන්නෙ 1995 දී සුදු නෙළුම් ව්‍යාපාරයේ ආරම්භක රැස්වීමට ආපු අපේ ජී.එල්. පීරිස් ඇමැතිතුමා. එතුමා තවදුරටත් කියනවා මෙහෙම.

“අපේ රටේ එක දේශපාලන පක්ෂයක් නොව සියලුම දේශපාලන පක්ෂ, සියලුම දේශපාලන නායකයින් කිසිම පැකිළීමකින් හා සැකයකින් තොරව පිළිඅරගෙන තියෙනවා ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයක් ඇති බවත්, එයට පිළියමක් අවශ්‍ය බවත්, සියළුම දේශපාලන පක්ෂ ඒ පිළිබඳ ස්ථාවර අදහසක් ප්‍රකාශ කරලා තිබෙනවා.”

අද ජී.එල්. පීරිස් මැතිතුමා කියන්නෙ මුළු රටම ආපස්සට අදින නොපිපෙන පොහොට්ටුවක් හැටියට තියා ගන්න දගලන මේ අලුත් කල්ලියක නායකයෙක්. මෙතුමා කාලෙන් කාලෙට පිල් මාරු කරකර පක්ෂෙන් පක්ෂෙට ගියත් මේ කියපු අදහස අදටත් වලංගු බව කියන්න ඕනෙ. ඒ වගේම අද මේ පාර්ලිමේන්තුව තුළ ඉන්න සියළුම ප්‍රධාන දේශපාලන පක්ෂවල නායකයින් වගේ මේ රට තුළ ශ්‍රී ලාංකීය ජාතියක් බිහි කිරීම වෙනුවෙන් සියලුම ජාතින්ගේ අයිතීන් තහවුරු වෙන ව්‍යවස්ථාවක් පිළිබඳ කතා කරල තියෙනවා.

අපි අතීතය ගත්තොත් 1929 දී එස්.ඩබ්ලිව්.ආර්.ඩී. බණ්ඩාරනායක මැතිතුමා “සිලෝන් මෝර්නින් ලීඩර්“ පත්තරේට මෙහෙම කියනවා” මේ රටේ අන්තවාදය පවතින්නේ ඉතා සුළු පිරිසක් අතරේ විතරයි. ඒ දේ අදත් නිවැරුදියි. ඒ අය සිංහල වෙන්නත් පුළුවන්, දමිළ වෙන්නත් පුළුවන්, නමුත් මේ රටේ බහුතරයක් ජනතාව සාධාරණ ඒ වගේම මධ්‍යස්ථ පිරිසක්. ඒ අයගේ පැතුම තමයි අන්‍යෝන්‍ය ගරුත්වය ඇතුව- ස්වයං අභිමානයෙන් එකට එක්වී ජීවත්වීම. ඒ විදිහට අපි සියළු දෙනාට එකට එකතු වෙලා ඉදිරියට යමින් ප්‍රගතියත්, නව ජීවිතයකුත් ඇතිකර ගන්න පුළුවන්. අපිට මේ තියන නිදහස් වාතාවරණයේ- සිංහලයන්ට වේවා, දමිළයන්ට වේවා, නැත්නම්

මුස්ලිම්, බර්ගර් අයට වේවා- අපේ සියළුම සහෝදර පුරවැසියන්ට එකම නිදහසක් හිමි විය යුතුයි". එතුමා තවදුරටත් ජවහර්ලාල් නේරුතුමාව උපුටලා කියනවා "බලය කේන්ද්‍ර ගත වෙච්ච ආණ්ඩු ක්‍රමයකින් බහුවිධ ජනවර්ග සහිත රටක් අපායට ඇදිලා යනවා" කියලා.

ඒ වගේම, ගරු කථානායක තුමනි, ඩී.එස්. සේනානායක ලංකාවේ පළවෙනි අගමැතිතුමා කියනවා "අපේ ජාතිය හැදිල තියෙන්නේ එකිනෙකාට අනන්‍ය වෙච්ච ඉතිහාසයන්ට, සංස්කෘතීන්ට උරුමකම් කියන විවිධ ජන වර්ගයන්ගෙන්. අපිට කරන්න තියෙන්නේ මේ ජන කොටස් අතරෙ තියන සියළුම උතුම් දේවල් එකට එක් කරල-ලෝකයේ අනෙක් ජාතීන් සමඟ එකට එකතු වෙලා සියළු දෙනා වෙනුවෙන් සාමය, ආරක්ෂාව සහ යුක්තිය දිනා ගැනීමයි".

ඒ වගේ ම වාමාංශික ව්‍යාපාරයේ නායකයෙක්. ඒ වගේ ම පැරුණිම දේශපාලන පක්ෂයේ ලංකා සම සමාජ පක්ෂයෙන් නායක ආචාර්‍ය කොල්වින් ආර්.ද. සිල්වා මැතිතුමා 1956 වගේ ඈත කාලයක දි එතුමා කියනවා "ඔබලා විසින් යම් ජනවර්ගයක් ඔවුන්ගේ භාෂාව, සංස්කෘතිය, සම්ප්‍රදායන් සහ ඉතිහාසය පවත්වාගෙන යාම වළක්වන්නේ නම්, ඔවුන්ගේ භාෂා අයිතිවාසිකම් ප්‍රතික්ෂේප කරන්නේ නම්, අනාගතයේ දී ඔවුන් තමන් පවා තවමත් නොදන්නා කිසියම් තැනකට තල්ලු වී යනු ඇත. බොහෝ ප්‍රමාදවීමට කලින් හැකි ඉක්මණින් නිර්ලෝභීව ඔවුනට හිමි සමානාත්මතාවය ලබා දීම ප්‍රඥාවන්ත නායකත්වයක ලක්ෂණයක්" කියල එතුමා කිවුවා.

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ ආරම්භක නායක රෝහණ විජේවීර මැතිතුමා 1982 යාපනයේ දී මෙන්න මෙහෙම කියනවා. "සුළු ජන වර්ගයක් විශාල වශයෙන් ගොනු වී තිබෙන ප්‍රදේශවලට ස්වයං පාලනයක් ඇති කිරීමට අපි යෝජනා කරනවා. අපි කියන්නේ ඕනැම ජනවාර්ගික කණ්ඩාමකට හෝ ඕනෑම සුළු වාර්ගික කණ්ඩායමකට ස්වයං තීර්ණ අයිතිය තිබිය යුතු බවයි."

එස්.ඒ. වික්‍රමසිංහ මැතිතුමාවත් අපි මතක් කරන්න ඕනෙ. මොන ගැටලු තිබුණත් කොමියුනිස්ට් පක්ෂය මේ ප්‍රශ්නයේ දී මේ ප්‍රශ්නයේ දී නිර්භයව කතා කළා.

අර නොපිපෙන පොහොට්ටුවෙ නිල නොවන නායකතුමා මහින්ද රාජපක්ෂ දැනට කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික් මන්ත්‍රීතුමා, එතුම පස් වැනි ජනාධිපතිවරයා විදියට ඉන්නකොට මේ ගැන කිවුවා.

මම දන්නෙ නෑ තනතුරකට මේ තරම් පෙරේතකමක් තියෙන මිනිස්සු. යන යන තැන ලියන්නෙ පස්වැනි ජනාධිපති කියල. ඒ වචනෙ පස්සෙත් අවතාරෙ වගේ ඉන්නවා. ඒකෙන් ම පේනවා තන්හාව සහ ජනාධිපතිකමට අවතාර කරන තරම.

එතුමා 2007 අවුරුද්දේ සර්ව පාක්ෂික නියෝජිත කමිටුවෙදි ජනවාර්ගික ගැටුමට තමුන්ගේ විසඳුම මෙහෙම කියනවා: “තමන්ට අයත් භූමි ප්‍රදේශවල ජීවත් වන ජනතාව තමතමන්ගේ අනාගත දේශපාලන ඉරණමත්, තමන්ගේ දේශපාලන ආර්ථික වටපිටාවත් සියතට ගන්න ඕන. සැලකිය යුතු කාලයක් තිස්සේ මධ්‍යගත තීරණ ගැනීම් තුළින් අසමාන ලෙස සම්පත් බෙදීයාමේ ප්‍රශ්නයක් මතු වී තියෙනවා.” එතුමා තවදුරටත් කියනවා “හදිසි අවශ්‍යතාවයක් ලෙස සලකා ජනතාවට තමුන්ගේ අනාගත ඉරණම තීන්දු කිරීමේ විසඳුමක් වහා ලබා දිය යුතුයි. මෙය ලෝකයේ බොහෝ කලාපවල සාර්ථකව සිදුකර තියෙනවා”. මෙන්න මේ විදියට

මෙහෙම දිගු ඉතිහාසයක් තිස්සේ රටේ දේශපාලන නායකයින් දිගින් දිගටම පිළිගත්තු, යථාර්ථයක් කිරීමට තමයි මෛත්‍රීපාල සිරිසේන ජනාධිපතිතුමා ඉදිරිපත් වෙලා තියෙන්නෙ. පොඩි අන්තවාදී කල්ලියක් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මූලික අදහස් යෝජණා ගැන ඉතාම අගතිගාමී, භයානක අදහස් ඉදිරිපත් කරමින් අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ඇතිකර ගැනීම සුපුරුදු පරිදි ප්‍රතික්ෂේප කරනවා. නමුත් අපි සිරිසේන ජනාධිපතිතුමා තමයි සැබෑ ශ්‍රී ලංකික ජනාධිපතිවරයා වෙන්නෙ. යාපනය

දිස්ත්‍රික්කයේ 74.42% කුත්, වන්නි දිස්ත්‍රික්කයේ 78.47% කුත්, ත්‍රිකුණාමල දිස්ත්‍රික්කයේ 71.84% ක ප්‍රමාණයකුත්, දිගාමඩුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ 65.22% ක් සහ මඩකලපුවේ 81.62% ක අති විශාල බහුතර ඡන්දයක් එතුමාට ලබා දුන්නා. ඒ වගේම එතුමා ලබා ගත් මුළු ඡන්දවලින් 84.26% ක් උතුරු නැගෙනහිර පළාත්වලින් පිට අනෙක් පළාත්වලින් ලැබුණා. ලක්ෂ 63කට වඩා ජනතාවක් ලබා දුන් ජනවරමේ ශක්තිය අනුව තමයි එතුමා ජනාධිපති වෙලා අවුරුද්දයක් යන දවසෙ මේ සභාවට ඇවිල්ල ලබා දීප පොරොන්දුවට ප්‍රතිඥා දීල මේ ව්‍යවස්ථා දායක සභාව පිහිටෙවුවෙ.
මේක බොහොම විවෘත ක්‍රියාවලියක්. කුමන්ත්‍රණ කළේ නැහැ, ජනතාවගෙන් කරුණු ගත්ත දේශපාලන පක්ෂවලට ආරාධනා කළා. සියලු පක්ෂ එකතු වුණා. මේ ව්‍යවස්ථාදායක සභාව ප්‍රතික්ෂේප කළේ විමල් විරවංශ මන්ත්‍රීතුමා විතරයි, එහෙම ප්‍රතික්ෂේප කරපු විමල් වීරවංශ මම දැක්ක කැන්ටින් එකට වෙලා ව්‍යවස්ථා දායක සභාවේ කෑම කනවා.

මම දැක්ක අපේ අලහප්පෙරුම මන්ත්‍රීතුමා කියනව මේකට එකගත්වයක් නැතිලු. එකගත්වයක් ඇති කර ගන්න තමයි මේ ගමන යන්නෙ. ප්‍රජතාන්ත්‍රවාදය කියන්නෙ ඒකට. එංගලන්තෙ අපි දැක්ක කැමරන් අගමැතිතුමයි ලිබරල් පක්ෂයයි වසර කීපයක් ඒ රට පාලනය කළා. යම් යම් දේවල්වලදි එක මතකය නැති වුණත් ප්‍රජන්ත්‍රවාදීව සාකච්ඡා මාර්ගයෙන් බහුතරය එකතු කර ගන්න පුළුවන් වුණා. අන්න ඒ වගේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රජයක් හැටියට ඒකාදීපතී රජයක හිටපු එහෙයි කියපු මැදමුලන වලව්වෙ වලංහෝදන අයට මේව නොතේරුණාට ප්‍රජතාන්ත්‍රවාදය ගරු කරන අයට තේරෙනව මොකක් ද මේ යන ගමන කියල.

- All of us here in this House are representatives elected by the people of this great country – people from different communities, speaking different languages, holding different religious beliefs, and living in

different parts of this great country. People, irrespective of their backgrounds and which part of the country they live in, who have all unfortunately suffered the horrors of violence for long years. People, all of whom, irrespective of whether they have suffered violence or not, have all been sadly deprived, and sadly cheated, of the heights of economic prosperity that this nation could have achieved during the last 70 years.

- To my mind, all the people, all the citizens of this country desire a few fundamental things:

  -All of them, irrespective of which part of the country they live in, desire and long for lasting and sustainable peace

  -they all want to call this land their home and be recognised by this state equally as its valued and treasured citizens, its sons and its daughters who are all the same

  -they all long for equal citizenship, dignity and respect

  -they all long for economic prosperity

  -they all seek the right to guide their own destiny

  -they all seek the equal protection of the law, and

  -none of them wants to see our country divided and embroiled in violence. They have all suffered the consequences of conflict, not just once, but on several occasions. Thousands of young lives were lost to us in all parts of the country, north, south, east, west, and centre. In fact it is mostly the poor and the vulnerable in all communities who have suffered the most.

- This nation cannot afford the repetition of such violence. Its cost in terms of human lives, in terms of resources, in terms of socio-economic development, is far too great to bear, in every way.

- The process that this House set in motion in January 2016, and the mechanisms set up in accordance with the Framework Resolution, has produced several reports. We have with us, the Public Representations Committee Report, individual representations, the 6 sub-committee Reports, the Report of the Ad hoc Sub Committee, and the Interim Report of the Steering Committee. Every Member in this House is aware of the processes that have been followed. This was a completely bottom-up, and all inclusive process. No one has been left out.

- At this point, as we stand on the threshold of marking 70 years of our nation's Independence, it is our duty to persevere along this path through meaningful dialogue and discussion, in a responsible manner, to finally give our country, that firm foundation upon which its future as a confident nation that is at peace with itself, and with the world, a nation that is peaceful, stable, reconciled and prosperous could be built.

- There is no purpose, to my mind, at this point, when we are best placed, after years of conflict, to reflect, introspect, and prepare a constitution that will help our nation put its past behind for good and move forward with renewed hope, of engaging once again in age-old

regressive practices which have held us back for almost 70 years. Age-old regressive practice of engaging in petty finger-pointing over who did what wrong at which point needs to be abandoned. Instead, we must seize this moment that is before us in a responsible manner.

- It is the constitution that can guarantee rights to minorities that no other document can. A constitution contains a philosophy. It is what defines a nation's character and personality. What better way is there to honour the Buddha and his Teachings of *metta, muditha, karuna, upekka,* than by embodying those values through a Constitution that embraces all, that guarantees rights to all, that provides dignity to all, that respects all, that protects and provides security to all!?

- If we do not seize this opportunity, Hon. Speaker, **economic development and prosperity will elude our nation forever**. It is not rocket science that prosperity and economic development cannot ever be achieved with clouds of suspicion and question marks hanging over our nation as to when the gamut of unresolved issues would unravel, and this nation would plunge back into conflict once again. If we are to give the gift of economic prosperity that we have been promising this country since Independence, to our future generations, then this is the opportunity for this House to seize. For Sri Lanka's economy to prosper, and the country to become a developed nation, we need a constitution that, in the eyes of the people in our country and the international community, has at last brought **political stability** to the country. Such a constitutional arrangement will succeed in attracting greater investment and greater trade, realising our vision of making Sri Lanka a hub in the orient.

- I urge everyone in this House, to rise to the occasion. We must not shirk our historic responsibility. Let us **lift this important issue out of the realm of politics**. This involves our nation's future. This involves the future of the young and the yet unborn. It is too important an issue to allow it to be drowned in political rhetoric and posturing; or indifference or cynicism; or theatrics and individual point scoring and grand-standing; or to be viewed as a zero-sum game with winners and losers. We have witnessed such action for far too long in this House on past occasions, resulting in missed opportunities with tragic consequences for the people of this nation. It is time to put that kind of divisive past behind us, at least on this important issue. A Constitution cannot be a zero-sum game with winners and losers. We must all therefore engage in this exercise in a constructive and cooperative manner, where all of us commit to build a common future together, in a spirit of compromise, pragmatism and historical responsibility.

- We must not get caught up in the trap of endless debates and arguments over strict definitions of terms and theoretical concepts in this exercise that we have undertaken. We must transcend narrow theoretical arguments and antagonistic political discourse, and focus instead on reaching agreement on a **constitutional arrangement** that suits the needs and aspirations of the people of our country. We must exert effort on evolving, through meaningful, constructive and focused discussion, an arrangement that works for us, and suits our purpose.

- What is important is to evolve a system, an arrangement, that works for us in practical terms. Not something that fits into some pattern or category that has been defined and written about by some academic or the other, in a theoretical exercise.

- Let us draw inspiration from constitution-making exercises elsewhere. The American constitution was the result of pitched disagreement, but it has demonstrated its vigour to this day. The German constitution, written after the horrors of World War II, was the result of cooperation among the best democratic minds. New democracies in the Global South, after intractable conflict or dictatorships have achieved compromise to build their future: Colombia’s 1991 constitution, paved the way for a social rule of law; South Africa’s 1996 constitution removed the odious legacy of apartheid; and most recently, Tunisia’s 2014 constitution enshrined the achievements of the most successful and sustainable process of democratisation in the middle east.

- I am confident that if we put our heads and hearts and minds together, with **sincerity of purpose**, we can, in this House, at this historic moment, find solutions to what we seek.

The core issues that I speak of have at least three important elements:

(i) The abolition of the executive presidency and the introduction of a parliamentary system,

(ii) A system of greater power sharing between the centre and the periphery; and,

(iii) Abolition of the preferential system of voting and the introduction of an acceptable system with a mixed member proportional system, which seeks to ensure proportionality of the end result, while also having directly elected constituency seats, thus ensuring such MPs accountability to constituencies

- This does not mean that these are the only three areas that need our attention. There are others; many others. However, these are three of the most fundamental issues that require our constructive attention.

- A Constitutional process is, by definition, constructive, not destructive. It seeks to strengthen our nation by recognizing and integrating our diversity, including our multi-religious, multi-ethnic outlook, our rich heritage, the contributions of men and women, and the old and the young. A Constitution is needed to facilitate the constructive treatment of those differences that are inevitable and indeed desirable in any complex, modern society like Sri Lanka. In the modern world, with the exception of a few authoritarian enclaves, there is no place for uniform societies, where every individual thinks, worships, acts and speaks in exactly the same manner as the next.

- A Constitution, therefore, never seeks to destroy, but to strengthen the unity of a country. What is remarkable about our current circumstances is not that we may disagree about the precise nature of a unitary State. What is remarkable is that even those who represent minority communities in our nation, after decades of conflict, have publicly and privately supported the notion that our

nation can meet the aspirations of all citizens through devolution, while remaining unitary in its essence.

- Furthermore, the special place of Buddhism in our country is not in dispute, as long as freedom of religion is strengthened for all Sri Lankans in our beautiful and diverse country. We are not the first country in the world to find a proper, honourable place for religion in a democratic constitution. We are capable of finding the right formula and the right balance.

I urge this House:

Let us be prudent, but optimistic.

Let us not be afraid to be creative and imaginative.

Let us be brave, fearless and confident in our capacity to imagine the future.

Let us not succumb to mutual fear and mistrust, for we know that such emotions and fears have always led to painful confrontation. In fact, conflict, war and chaos are not the result of a constitutional process of compromise and consensus, but the result of the lack of such processes. The result of communities that are neglected or communities that are made to feel neglected or perceptions of neglect, inequality, insecurity, and fear, that are left unaddressed.

Constitutional reform truly is the best option to bolster national unity with citizens of all communities feeling equal in a renewed national compact.

Let us seize this moment that can finally provide us economic dynamism, elevate our nation’s standing in the world, and relieve us of our tormented past.

Let us reach out for each others’ hands, across community and party lines, to build the Sri Lanka that our forefathers who worked together, transcending ethnicity and community to gain Independence for our country did, all those years ago.

Let us, as we approach 70 years of Independence, commit to build a diverse and multi-cultural nation in which all citizens have equal rights, equal dignity and equal respect.